

اَسِير شُدونِ يَهُودِي هَا دَ شَارِ بَابِل

بعد ازُو که آشورِيها، اِسْرَائِيلِ شَمَالِي ره گِرِفْت، پادشاهي جنُوبِي، يعني يَهُودا، دَ خَطَرِ اُفْتَد. پادشاه هَاي يَهُودا که از اولادِه دَاود بود، غَيْتِيکه اُونَا از خُدا اِطاعت مُوكد خُدا از اُونَا دِفَاع مُوكد. هر وختِيکه پادشاه خُداناترس دَ اورشليم حُكومت مُوكد مَرْدُم دَ راه هَاي بَد مورفت و خُدا مي ايشت که دُشمناي شي دَ سَر شي حَمَله کنه.

پس خُدا ميکا پَيغمبر ره رِي کد که دَزوا بُوگه: ”اگه شُمو خُودُن خُو ره اِصلاح ن_کنيد اُمُو بلا دَ سَر شُمو ميه که دَ سَر اِسْرَائِيلِ شَمَالِي اَمده بود. پَس شاراي شُمو خراب مُوشه و اولاداي شُمو دَ اَسيري موره.“

”اَي حاکمَي يهودا! خود شُمو، پيشوايونِ شُمو و پَيغمبراي شُمو رِشوت خور استيد. باز اَم فِکر مُوکنيد که خُدا قد شُمو ياري مُوکنه. از خاطرِ از شُمو شارِ اورشليم دَ بِيَرنه

تبدیل موشه و خانه خدا دایگ تپه بوته زار بدل موشه.

ارمیا پیغمبر ام مردم ره قینجی کد: "خدا انبیای خوره دز شمو ری کد، مگم شمو اونا ره رد کدید. اگر از بتپرستی دور شده عبادت خدا ره موکنید، او شمو ره دای سرزمی قایم مونه. لیکن شمو پیغمبر ره قبول نکدید و ازی خاطر خداوند پادشاه بابل ره ری مونه تاکه ملک شمو ره خراب کنه و خود شمو ره بلده مدت هفتاد سال داسیری بیره.

میکا پیغمبر باز گفت: مگم یقین کنید که خداوند مهربانی و محبت خوره دوباره دز شمو نشو میدیه. از شار بیت الحم، یگی از ریزه ترین شارای پادشاهی یهودا، حکمران بر موشه که پشت نامه ازو پس دازل موره.

امو رقمیکه میکا و ارمیا پیشگوی کده بود لشکر بابل دیوال شار اورشلیم ره چپه کده مردم ره کشت. پادشاه

یهُودا قد بچکیچای خُو شو از اورشلیم دُوتا کد، مگم اونا
دَ شارِ اَرِحَا دَ گَیِرِ لَشکَرِ دُشمو اُفتد. لَشکَرِ بابُلِ وارِه قَد
تَمَامِ دَارِ و دِستِه شی کُشت.

یگ ماه بعد ازُو، لَشکَرِ بابُلِ دیوالِ شارِ ره دَ خاکِ برابر کد
و خانِه خُدا ره از بیخِ دَرِ دَد. اونا تمام چیزهای پاک و
مُقدَسِ خانِه خُدا ره قَد خودگون خُو گِرِفته دَ شارِ بابُلِ بُرد.
وختیکه جَنگِ خلاص شد هزاران یهُودی ره دَ غلامی دَ شارِ
بابُلِ بُرد.

پیش ازُو که اورشلیم خراب شُنه، اِشعیا پَیغمبر
پیشگویی کده بود که خُدا بسم بَنده های خاصِ خُو ره پَس
دَ اورشلیم میره و اونا ره خَیر و برکت میدیه. اُو دَ باره
بَندهِ خاصِ خُداوند هَم پیشگوی کده بود که:

”خُداوند مُوگه که ‘بَنده از مه عِزّت و اِحترام شُدِه سربِلند
مُوشه.

أَوْ چیزی نَدشت که دَزُو دِلگرم شُدِه از رَد شی بوری،
مُو أَوْ رِه کَم زده قَبُول نَکدی.

فِکَر کدی که خُدا أَوْ رِه جَزَا مِیدیه
مِگَم أَوْ از خَاطِرِ گُناهای ازمو پاره شُد

أَوْ از خَاطِرِ کارای بَدِ از مو زَدِه شُد
مِگَم فقط زخم‌های ازُو استه که مو رِه شفا مِیدیه

مُو رِقم گوسپوندونِ رَاه گَم استی
که دَ رَاهِ خود خُو سرگردو یی.
باز اَم خُدا جَزای از مو رِه دَ بَلِے ازُو اَندخت.
أَوْ رِقم بَرّه تِی کارد اَلّی بود،
مِگَم یِگ لَفْظ اَم نَگُفت

أَوْ دِستگیر شُدِه مَحکُوم دَ مرگ شُد

و هیچ کس دَ غَمِ شی نَشُد.
اگرچه اُو مردُم آزاری نَکد و دروغ نَگفت
مگم از خاطرِ گُنای از مو کُشته شد.

اُو زندگی خُو ره از دِست دَد
تا که گُناهِ گُناکارا ره شفاعت کنه
و بِلدِ از اونا دُعای خَیر کنه.
مَرگِ ازو یگِ قُربانی
بِلدِ بخشِشِ گُنای دِیگرو بود.

مگم بعد از زندگی پُر رنج،
اُو خوش موشه.
اُو موفامه که رنج ازو بیجای نَبوده.”

دَ شارِ بابلِ اَسیرای یهودا اَم عذاب شد. مگم اونا توره های
پَیغمبرا ره که خبر از اُمید و راحتی میدد اَم دَ یاد خُو

می‌آورد. اونا عقیده دشت، که اگر اونا پس د راهِ خُدا بوره
و شرط های قول شی ره پوره کنه، خُدا اونا ره نجات بدیه
و خیر و برکت شی دوباره دزوا نصیب شنه.